

La història

La tennista (?) Anna Kournikova ha guanyat l'obert d'Austràlia en dobles. Ha fet parella amb Martina Hingis que, tota sola, ha despatxat els partits fins a guanyar Arantxa Sánchez i Daniela Hantuxova en la final. Quan els donaven el trofeu, el públic ovacionava el tennis de Hingis, i de Kournikova, tot menys la raqueta. La història, però, dirà que Kournikova va guanyar els dobles. / AGUSTÍ DANÉS

**DUTXA
FREDA**

El València es resisteix a jubilar els seus dinosaures. Angloma (36 anys), Carboni (36) o Djukic (35), han aportat un rendiment extraordinari en l'última etapa de les seues carreteres. El passat dissabte, contra el Las Palmas, Carboni i Djukic formaren part de l'onze inicial. L'italià és el quart jugador que més partits ha disputat amb la samarreta valencianista aquesta temporada (1.680 minuts). A més, la posició que ocupa, lateral esquerre, no li permet cap relaxació en el seu estat

DE RABONA

Els «dinosaures» es resisteixen a l'extinció

més els porters podien superar tranquil·lament els 30 però avui són molts i notables els exemples de futbolistes de camp que prolonguen la seua maduresa. Donato, del Deportivo, ja té 39 anys i l'última defensa del València —Curro Torres/Ayala/Djukic/Carboni— en va sumar 124. / ENRIC ORTS

de forma física. I és que la professió de futbolista ha deixat de ser aquell curt període a penes d'una dècada que acabava amb la sortida dels primers cabells blancs. Abans, no-

[TRIBUNA COBERTA JAUME BOSQUET]

El futbol

«A mi tampoc m'agrada: hi ha coses que són importants més enllà de tot/ aquest aldarull.» És la poeta nord-americana Marianne Moore (1887-1972) en l'entrada d'un poema titulat precisament «Poesia». A la poeta, no li agradava tot allò que rodejava el món de la poesia, però s'adonava que la poesia, netejada de tot l'entorn fútil, era d'una utilitat sorprenent per a la vida, que contenia trossos de veritat irrefutables. No puc estar-me'n, des que vaig llegir aquest poema, de relacionar-lo amb el futbol. Vull dir que a mi tampoc m'agrada tot el que envolta el futbol, però, si em fixo només en el joc, arribo a la conclusió que el futbol conté alguna cosa de meravellós, una veritat amagada que, si se sap intuir, pot donar molts moments de coneixement i plaer estètic, hores viscudes intensament, «coses que són importants».

L'amor al futbol. Tinc uns quants amics —potser tocats per la pruija de fer anar el cap, parlo d'intel·lectuals és clar— a qui no els agrada el futbol. Un, fins i tot, va estar capaç de convocar-me a una trobada per parlar de poesia a la mateixa hora que Figo feia el seu retorn al Camp Nou amb la samarreta blanca. Malgrat que ho han intentat, no m'han pogut treure l'amor al futbol, la recerca constant, en els partits vistos i viscuts, d'una essència només intuïda. Donant-hi voltes, quina és aquesta cosa meravellosa tan plena de certes que hi ha en el futbol? Les respostes són diver-

Pelé, en un acte de promoció del mundial de Corea i el Japó. / EFE

ses. Cal anar a buscar-les en unes quantes direccions. D'entrada, es juga amb el peus, són onze contra onze i, per aquests dos factors, la dificultat de fer una bona jugada és molt gran. El futbol té més anys que altres esports. Està, però, menys evolucionat i els seus límits són molt més lluny. Per això encara —i espero que per molts anys— és impossible de preveure en una llibreta, com intentava un dels últims entrenadors del Barça.

Hi ha, a més, en el futbol i en l'esport en general, un aspecte

humà commovedor: el futbolista viu una vida —la de futbolista— dintre d'una altra —la seva pròpia d'home que, per pura lògica, serà més llarga. Un futbolista neix, creix, madura, viu una plenitud i, finalment, mor. Sempre m'ha impressionat aquesta mort. De fet, molts futbolistes no han superat el trauma mental d'haver d'abandonar la pràctica competitiva. Si miro el futbolista com un artista (poques diferències essencials hi ha, a l'hora de la veritat, entre un actor de teatre i un futbolista: els dos s'en-

fronten a una creació artística preparada prèviament, als assajos i als entrenaments, del tot efímera) puc arribar a comprendre més que hi ha darrere tanta passió. Una jugada, una gran jugada és sempre irreplicable, com la vida. El vídeo no deixa de ser la constatació d'això tan evident. I encara una altra cosa que afegeix patetisme a la vida real del futbolista: l'injust tracte que aquest art dona als seus creadors. Picasso, que abans de pintar devia pensar, va poder expandir-se artísticament fins als noranta anys, fins a l'últim moment. Per crear, per fer allò per al qual estava destinat, en tenia prou amb el seu pensament, uns pinzells, colors, una tela i uns moviments de la mà que combinessin tots aquests elements. Em pregunto el dolor inimaginable dels artistes que hè tingut la sort de veure jugar amb els meus propis ulls, em pregunto la impotència i la ràbia de la constel·lació mítica dels cinc semidéus —Pelé, Cruyff, Beckenbauer, Maradona i Schuster— que visqueren la seva vida de futbolistes per tal que el meu cor —i el de tanta gent— s'omplís de la felicitat que rebia dels ulls en ser testimonis de la bellesa creant-se, em pregunto com pateix la ment capaç de pensar una jugada extraordinària, de saber-ne tots els moviments necessaris, d'inserir-la en el seu imaginari creador... i que s'adona que el seu cos ja no pot executar-la perquè, a diferència de Picasso, necessita un poder físic que ja no té, que mai més no tindrà.

Jaume Bosquet.
Professor de secundària

